

СМЪРТНИ БЕЛЕЗИ

ВЕРОНИКА РОТ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Carve the Mark*
Text copyright © 2017 by Veronica Roth
All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Десислава Недялкова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2017
Тираж: 2500 бр.
ISBN 978-954-27-1918-2

*На Ингрид и Карл.
Няма ваша версия, която да не обичам.*

1

ГЛАВА 1 АКОС

ТИХОЦВЕТИТЕ ВИНАГИ РАЗЦЪФВАХА В НАЙ-ДЪЛГАТА нощ. Целият град отбелязваше деня, в който снопчето цветни листенца се отваряха, разкривайки виненочервената си прелест – отчасти, защото тихоцветите бяха жизнената кръв на нацията, и отчасти, мислеше си Акос, за да не полудеят в студа.

Същата вечер, в деня на Цъфтежа, както наричаха ритуала, той започна да се поти в палтото си, докато чакаше семейството му да се приготви, затова излезе на двора да се поразхлади. Домът на Кересет беше построен около пещ – външните и вътрешните му стени се извиваха в кръг около нея. За късмет, вероятно.

Когато отвори вратата, мразовитият въздух опари очите му. Той сложи защитните си очила, за да ги покрие, и топлината от кожата му веднага замъгли стъклата им. Покритата му с ръкавица ръка напипа металния ръжен и Акос го пъкна под капака на пещта. Жар-камъните под него обикновено приличаха на черни буци, докато търкането не ги накараше да лумнат с различни цветове, в зависимост от това с какво са посипани.

Жар-камъните в тяхната пещ престъргаха един в друг и пламнаха в кървавочервено. Ролята им не беше нито да топ-

лят, нито да осветяват – присъстваха там само като свидетелство за потока. Сякаш жуженето в тялото на Акос не му напомняше постоянно за него. Потокът препускаше във вените на всяко живо същество и се изливаше в небето с цяла палитра от цветове. Също като жар-камъните. Като светлините на ховърите, профучаващи над главите им на път към центъра на града. Другосветците, които бяха убедени, че планетата им е потънала в сняг, дори не бяха стъпвали на нея.

По-големият брат на Акос, Айджа, подаде глава през вратата.

– Да замръзнеш ли искаш? Хайде, мама е почти готова.

Майка им винаги се приготвяше най-дълго, когато тръгваха към храма. Така и трябваше, все пак тя беше оракулът. Всички погледи щяха да са вперени в нея.

Акос върна ръжена на мястото му и влезе вътре, вдигна очилата на челото си и свали предпазната маска от лицето си, оставяйки я да виси около врата му.

Баща му и голямата му сестра Киси стояха до входната врата в най-дебелите си, качулати палта, ушити от една и съща материя – кожа от кутях, която не подлежеше на боядисване и винаги беше бяло-сивкава.

– Готов ли си, Акос? Добре. – Майка му закопчаваше палтото си. Тя погледна към старите ботуши на татко им. – Някъде по света прахта на баща ти, да почива в мир, трепери заради мръсните ти обувки, Осех.

– Знам, затова се постарах да ги оцапам добре – отвърна с усмивка той.

– Хубаво – почти изчурулика тя. – Точно така ми харесват.

– Харесва ти всичко, което баща ми не харесваше.

– Защото той не харесваше нищо.

– Може ли да се качваме в ховъра, докато все още е топло вътре? – измрънка Айджа. – Ори ще ни чака при паметника.

Майка му дозакопча палтото си и сложи предпазната мас-

ка на лицето си. Всички заедно тръгнаха по затоплената входна алея, скрити под кожа, очила и ръкавици. В края ѝ, точно над снежната преспа, издигнат на височината на коленете им, ги чакаше нисък, объл кораб. Майка им отвори вратата му само с леко докосване и всички се качиха вътре. Киси и Айджа изтеглиха Акос за двете ръце, понеже беше твърде малък да се качи сам. На никой не му хрумна да си сложи предпазен колан.

– Към храма! – извика баща им с юмрук във въздуха.

Това беше обичайната му реплика всеки път, щом потегляха натам. Нещо като радушен възглас, предшестваш скупна лекция или дълга опашка в избран ден.

– Ех, да можехме да консервираме ентузиазма ти и да го продаваме на цял Тувхе. Повечето ни сънародници виждам веднъж годишно, и то само защото на церемонията има храна и пиене – провлачи с вяла усмивка майка им.

– Значи това е решението – отбеляза Айджа. – Привличай ги с храна през целия сезон.

– Мъдри сте вие, децата – коментира майка им и натисна с палец копчето, за да запали двигателя.

Ховърът се изстреля рязко нагоре и потегли напред, блъсвайки ги един в друг. Айджа се ухили и побутна Акос.

Светлинките на Хеса блещукаха пред тях. Градът им обгръщаше един хълм, в чието подножие беше разположена военната база. На върха му се издигаше храмът, а всички останали сгради се гущеха между тях. Храмът, към който пътуваха сега, представляваше голямо каменно здание с купол по средата, направен от стотици парчета цветно стъкло. Когато слънцето го озаряваше, върхът на Хеса сияеше в оранжево и червено. Само дето почти никога не сияеше.

Ховърът се изкачи по каменистия хълм на Хеса, най-стария град на планетата нация – Тувхе, както я наричаха всички, освен враговете им, чиито другосветски езици трудно

произнасяха името ѝ. Половината от тесните къщи бяха затънали в снежни преспи. Почти всички бяха празни. Защото всеки уважаващ себе си жител на града щеше да е в храма тази вечер.

– Видя ли нещо интересно днес? – обърна се баща им към тяхната майка, заобикаляйки с ховъра един щръкнал към небето ветромер, който се въртеше бясно около оста си.

Тонът в гласа му подсказа на Акос, че говори за виденията ѝ. Всяка планета в галактиката имаше по три оракула: един изгряващ, един установен, каквато беше майка им, и един залязващ. Акос не разбираше какво точно значи това, освен че потокът шепнеше за бъдещето в ухото на майка му и половината народ я почиташе.

– Май мярнах сестра ти онзи ден... – подхвана майка им. – Но едва ли ще се зарадва, ако разбере.

– Знаеш, че според нея към бъдещето трябва да се подхожда с полагаемото му се уважение.

Погледът на майка им обходи Акос, Айджа и Киси.

– Така ми се пада, щом се омъжих за син на военни – отбеляза тя накрая. – Твоето семейство държи всичко да протича по протокол, дори дарбата ми да чувам потока.

– В случай че си забравила, противно на очакванията на моето семейство аз избрах да стана земеделец, а не капитан от армията – отбеляза баща им. – Пък и сестра ми не иска да те засегне, просто дарбата ти я смущава, това е.

– Хмм – провлачи майка им, загатвайки, че не е само това.

Киси започна да си тананика някаква мелодия, която Акос беше чувал и преди, незнайно къде. Сестра му гледаше през прозореца, без да обръща внимание на препирнята между родителите им, която секна само след миг и в кораба остана само нейният глас. Баща им често казваше, че Киси въздейства успокояващо на околните.

Храмът бе осветен и отвътре, и отвън, от сводестия му вход

висяха низове от фенери, големи колкото юмука на Акос. Множество ховъри с ленти цветна светлина около дебелите им корпуси бяха паркирали на групички по склоновете или се рояха около сводестия покрив на храма, търсейки място за кацане. Майка им знаеше всички тайни кътчета в района и насочи баща им към едно тъмно ъгълче до трапезарията, откъдето ги поведе на бегом към страничната врата, отваряйки я трудно, дори с две ръце.

Тръгнаха по сумрачен, каменен коридор с килими, толкова протрити, че чак прозираха, минаха покрай ниския, осветен от свещи паметник на тувхийците, загинали при нападението на шотетите, станало още преди Акос да се роди.

Той забави крачка да погледа мъждукащите свещи. Айджа го хвана за рамото изотзад и той подскочи, но веднага щом осъзна кой го е стреснал се изчерви до уши. Айджа боцна с пръст бузата му и се засмя:

– Мога да си представя колко си червен дори в тъмното!

– Млъквай! – извика Акос.

– Айджа – нахока го майка им. – Не се закачай с брат си.

Казваше го непрекъснато. Акос имаше чувството, че вечно ще намери за какво да се изчерви.

– Просто се *шегувах*...

Стигнаха до Пророческата зала в центъра на сградата, пред която се беше струпала тълпа. Всички събуваха ботушите си, събличаха палтата си, оправяха косите си, сплескани от качулките им, и топлеха с дъх премръзналите си пръсти. Семейство Кересет струпа палтата, очилата, ръкавиците, ботушите и маските си за лице в една тъмна ниша под лилавия прозорец с тувхийския символ на потока. Точно се обръщаха към Пророческата зала, когато Акос чу познат глас.

– Айдж!

Ори Редналис, най-добрата приятелка на Айджа, тичаше към тях по коридора. Беше върлинеста, с недодялани дви-

жения, стърчащи колене и лакти и вечно рошава коса. Акос за пръв път я виждаше с рокля, но дори тази приличаше на официална военна униформа с тежкия си, лилаво червеникав плат и копчета на раменете.

Кокалчетата на пръстите ѝ бяха почервенели от студ. Тя заби пети пред Айджа.

– Ето те и теб. Трябваше да изтърпя две от тирадите на леля ми по адрес на Съвета и главата ми ще се пръсне.

Акос беше чувал леля ѝ да роптае бурно, че Съветът, законодателното тяло на галактиката, възприемал Тувхе просто като ферма за ледоцвет и омаловажавал нападенията на Шотет, наричайки ги „граждански диспути“. Донякъде имаше право, но него открай време го смуцаваха брътвежите на възрастните. Просто не знаеше какво да отвърне.

– Здравейте, Осех, Сифа, Киси, Акос. Честит Цъфтеж. Хайде, да вървим, Айдж – изстреля на един дъх всичко Ори.

Айджа погледна към баща им, който махна с ръка.

– Върви. Ще се видим после.

– Но ако те хванем с дула в устата като миналата година – предупреди го майка им, – ще те накараме да изядеш съдържанието ѝ.

Айджа вдигна вежди. Него никога нищо не го засрамваше, никога не се изчервяваше. Дори когато съучениците му го подиграваха заради гласа му – тънък като за момче – и задето беше богат, което далеч не се харесваше в Хеса. Не си правеше труда да им отвръща. Просто притежаваше уменията да се изолира от злите езици и да ги чува само по собствено желание.

Той сграбчи Акос за лакътя и го задърпа след Ори. Киси, както винаги, остана с родителите им. Айджа и Акос последваха Ори и влязоха в Пророческата зала.

Тя ахна и когато Акос видя вътрешността на залата, едва не стори същото. Бяха окачили стотици фенери – всеки от тях посипан с прах от тихоцвет, за да го оцвети в червено, от

върха на купола чак до най-външните стени и във всички посоки, така че над главите им се разстилаше балдахин от светлина. Дори зъбите на Айджа сияеха в червено, като се ухили на Акос. В средата на помещението, което обикновено беше празно, имаше плоча лед, широка колкото човешки бой. Вътре в нея растяха десетки тихоцвети, готови да разцъфнат всеки момент.

Фенери с жар-камъни, големи колкото палеца на Акос, обточваха ледената плоча с тихоцвети. От тях идваше бяла светлина, навярно, за да се откроява наситеноточервено на цветята. Почти като кръв, коментираха някои.

Тълпата беше многолюдна, облечена в най-хубавите си дрехи: свободни рокли, покриващи всичко, освен ръцете и главата, закопчани с изящни стъклени копчета във всевъзможни цветове; дълги до коленете жилетки, обточени с мека кожа от елте, и усукани шалове. Всичките в тъмни, наситени цветове – всякакви нюанси, без сиво и бяло, за да се отличават от палтата им. Жакетът на Акос беше тъмнозелен, един от старите на Айджа, и все още му беше широк в раменете. Айджа пък носеше кафяво.

Ори ги отведе право при храната. Намръщената ѝ леля стоеше край масите и предлагаше чинии на минувачите, но дори не я погледна. Акос беше останал с впечатлението, че Ори не харесва леля си и чичо си, затова и почти живееше в дома на семейство Кересет, но той и досега не знаеше какво се е случило с родителите ѝ.

Айджа натъпка една кифличка в устата си и едва не се задави с трохите.

– Внимавай – предупреди го Акос. – Да умреш от парченце хляб не е особено достоен край.

– Поне ще умра от любимото си нещо – заяви Айджа с пълна уста.

Акос се засмя.

Ори приклещи врата на Айджа в свивката на лакътя си и придърпа главата му към себе си.

– Не поглеждай. Зяпачи отляво.

– Какво от това? – попита Айджа, разпръсвайки трохи от устата си.

Но Акос вече усещаше горещината, пълзяща нагоре по врата му. Затова рискува да надникне вляво от Айджа. Малка групичка възрастни стоеше там и ги наблюдаваше.

– Крайно време е да свикнеш, Акос – обърна се към него Айджа. – Все пак се случва постоянно.

– Крайно време е *те* да свикнат с *нас* – поправи го Акос. – Живеем тук с ориста си, откакто сме се родили, така че не разбирам какво толкова ни зяпат.

Всеки имаше бъдеще, но не всеки имаше орис – поне така разправяше майка им. Само някои членове на определени „богоизбрани“ семейства се сдобиваха с орис, която всеки оракул на всяка планета виждаше в момента на раждането им. Едновременно. Виденията бяха толкова ярки, разказваше майка им, че можеха да я изтръгнат от дълбок сън.

Айджа, Киси и Акос имаха орис. Само дето не знаеха каква, въпреки че собствената им майка я бе видяла. Твърдеше, че нямало нужда тя да им я разкрива; светът щял да го стори вместо нея.

Задача на ориста е да определя направлението на светове-те. Но Акос не обичаше да се замисля върху това, защото му прилошаваше.

Ори сви рамене.

– Леля казва, че напоследък Съветът критикувал оракули-те, сигурно затова всички са толкова любопитни.

– За какво пък ги критикува? – попита Акос.

Айджа като че ли не ги слушаше.

– Хайде, да си намерим по-хубаво място.

Ори се оживи.

– Да, хайде. Не искам и тая година да виждам само хорските задници.

– Струва ми се, че тая година си надраснала височината на задниците им – отбеляза Айджа. – Вече си на ниво кръста им, бих казал.

– О, чудно, защото се съгласих да облека тази рокля заради леля ми, само за да гледам хорски кръстове цяла вечер – врътна очи Ори.

Този път Акос пръв се запромъква през тълпата в Пророческата зала, шмугвайки се под чаши с вино и широко разперени ръце, докато не стигна до предната ѝ част, точно до ледената плоча и още неразцъфналите тихоцвети. Пристигнаха тъкмо навреме – майка им вече стоеше до леда, и то без обувки, колкото и хладно да беше в помещението. Твърдеше, че е по-добър оракул, когато е по-близо до земята.

Преди броени секунди се бе смял с Айджа, но внезапно притихналата тълпа накара всичко в него също да притихне.

Айджа се наведе към него и прошепна в ухото му:

– Усещаш ли го? Потокът жужи като кошер тук. Имам чувството, че гърдите ми вибрират.

Акос не беше забелязал, но Айджа имаше право – гърдите му наистина вибрираха, сякаш кръвта му пееше. Но преди да потвърди, майка им заговори. Не на висок глас, не ѝ се налагаше, защото всички знаеха думите наизуст.

– Потокът тече през всяка планета в галактиката, дарявайки ни със светлината си, за да не забравяме колко е могъщ.

Като по сценарий всички вдигнаха погледи към космическия поток, чиято светлина прозираше отвъд червеното стъкло на купола. По това време на годината почти винаги беше тъмночервен, точно като тихоцветите и самото стъкло. Космическият поток беше видимото проявление на потока, течащ през всички тях и всяко друго живо същество. Виеше се из цялата галактика, свързвайки планетите като мъниста

на връв.

– Потокът тече през всичко, надарено с живот – продължи Сифа, – сътворявайки благотворна среда за съществуването му. Потокът тече през всяко човешко същество и всяко съзнание го пречупва по свой начин. Потокът тече през всяко цвете, разцъфващо в леда.

Гостите се скупчиха един до друг – не само Акос, Айджа и Ори, а цялото многолюдие, – за да видят какво се случва с тихоцветите в ледената плоча.

– Потокът тече през всяко цвете, разцъфващо в леда – повтори Сифа, – дарявайки го със силата да вирее в най-черния мрак. Потокът дарява с най-голяма сила тихоцветата, който отброява времето, носи ни смърт и покой.

Настана тишина, но в нея нямаше нищо странно. Сякаш от гърдите на всички събрани се лееше монотонна мантра, докато се отдаваха на необикновената сила, охраняваща вселената им, точно както триенето между два жар-камъка ги караше да лумнат.

И в следващия миг – раздвижване. Едно венчелистче помръдна. Стебълце изскърца. Трепет пробяга през малкото поле от тихоцвети, никнещи сред тях. Никой не пророни звук.

Акос погледна само за миг към червеното стъкло и балдахина от фенери и едва не пропусна паметния миг – когато всички цветове разцъфнаха като заря. Червените венчелистчета се отвориха изведнъж, разкривайки ярката си вътрешност, увиснали над превитите стебла. Ледената плоча се изпълни с цвят.

Тълпата ахна и избухна в овации. Акос аплодира с останалите, докато дланите не го засърбяха. Баща им излезе отпред, хвана ръцете на майка им и я целуна по бузата. Сифа Кересет беше недосегаема за всеки друг: *оракул*, чиято дарба ѝ позволяваше да вижда в бъдещето. Но баща им постоянно я докосваше, пипаше с пръсти трапчинката ѝ, когато се усмихнеше,

прибираше измъкналите се кичури коса от кока ѝ, оставяше отпечатъци от жълто брашно по раменете ѝ, след като бе месил хляб.

Баща им не виждаше бъдещето, но умееше да поправя разни неща с пръстите си – счупени чинии, пукнатини в стената екран, разбридан ръб на някоя стара риза. Понякога ги оставяше с впечатлението, че може да изцерява и човешки тела. Затова когато отиде при Акос и го взе в обятията си, той дори не се засрами.

– Най-малкото дете! – извика баща му, мятайки Акос на рамото си. – О, всъщност не е толкова малко. Вече едва те вдигам.

– Не е, защото аз съм голям, а защото ти си стар – отвърна остроумно Акос.

– Ама че приказки! И то от собствения ми син – отвърна баща му. – Хм, чудя се какво ли наказание заслужава този хаплив език.

– Недей...

Но беше твърде късно. Баща му го преметна и го остави да се свлече в хватката му така, че накрая го държеше само за глезените. Увиснал с главата надолу, Акос опита да задържи ризата и жакета върху тялото си, но не можа да стърпи смеха си. Осех го пусна бавно надолу и му помогна да стъпи на земята.

– Да ти е за урок. Така се случва, като се правиш на много умен – приведе се над него баща му.

– Главата ти се пълни с кръв? – попита Акос, смигвайки невинно.

– Да – ухили се Осех. – Честит Цъфтеж.

Акос отвърна на усмивката му.

– И на теб.

Същата нощ будоваха до толкова късно, че Айджа и Ори

заспаха седнали на кухненската маса. Майка им отнесе Ори на дивана във всекидневната, където прекарваше поне половината нощи напоследък, а баща им събуди Айджа. След това всички се разотидоха, с изключение на Акос и майка му. Те си лягаха винаги последни.

Сифа включи екрана и новинарската емисия на Съвета изпълни стаята с тихи гласове. В Съвета членуваха девет планети-нации, най-големите и най-влиятелните. По принцип всяка от тях се водеше независима, но Съветът регулираше търговията, оръжията, договорите и пътуванията и налагаше свои закони в нерегулираните галактически райони. Емисията излъчваше новини от всички планети-нации поред: недостига на вода на Тепес, последните медицински иновации от Отир, пирати взели кораб на абордаж в орбитата на Пита.

Майка му отваряше тенекиени кутии със сушени билки. Акос предположи, че ще прави успокояващ чай, за да им помогне да заспят, но тя отиде до килера в коридора да вземе бурканчето с тихоцвет, което държеше на най-горната полиця, далеч от детски ръце.

– Реших урокът ни тази вечер да е по-специален – обяви Сифа.

Когато го учеше за ледоцветите, Акос я възприемаше като „Сифа“, а не като „мама“. Преди две години на шега бе започнала да нарича вечерните им разговори на по чай „уроци“, но сега звучеше сериозно. Макар че Акос трудно преценяваше настроенията ѝ.

– Вземи една дъска за рязане и ми накълцай малко корен от харва – помоли тя, нахлузвайки ръкавици. – И преди сме използвали тихоцвет, нали?

– Да, в сънотворния еликсир – отговори Акос.

После застана от лявата ѝ страна с дъска за рязане, нож и прашен корен от харва, който имаше неприятен белезникав цвят и фин мъх по повърхността си.

– И релаксиращата отвара – добави тя. – Май ти казах, че един ден ще ти е полезна за сбирките с приятели. *Когато пораснеш.*

– Да, каза ми – потвърди Акос. – И тогава натърти на „когато пораснеш“.

Единият край на устата ѝ се изви нагоре. В повечето случаи това беше единствената усмивка, на която можеха да се надяват от страна на майка си.

– Със същите съставки, които *порасналият* ти „аз“ би използвал за релаксираща отвара, можеш да приготвиш и отвара – обясни тя със сериозно изражение. – Само трябва да удвоиш дозата тихоцвет и да намалиш наполовина тази на корена от харва. Разбра ли?

– Защо... – понечи да попита Акос, но тя вече беше сменила темата.

– Е – подхвана майка му, изсипвайки едно листенце от тихоцвета върху собствената си дъска за рязане. Макар и изсъхнало, то си оставаше все така червено и беше голямо колкото палеца ѝ. – За какво си се умислил тази вечер?

– За нищо – отвърна Акос. – Добре де, за това, че хората ни зяпаха на церемонията за Цъфтежа.

– Орисаните са им безкрайно интересни. Ще ми се да те успокоя, че някой ден ще спрат да зяпат – въздъхна тя, – но се боя, че ти... *ти* винаги ще привличаш вниманието им.

Искаше му се да я попита какво има предвид с това „ти“, но внимаваше какво говори по време на уроците им. Зададеше ли грешния въпрос, майка му веднага прекратяваше вечерния им разговор. Зададеше ли правилния, рискуваше да узнае неща, които не бива да узнава.

– Ами ти? – попита я вместо това. – Ти за какво си се умислила?

– Хм. – Майка му кълцаше с плавни, отмерени движения и ножът ѝ потропваше монотонно по дъската. И той самият

започваше да се усъвършенства, макар че от време на време отрязваше по-големи късчета, отколкото трябваше. – Тази вечер ме преследват мисли за семейство Ноавек.

Краката ѝ бяха боси, пръстите ѝ се бяха свили от студа. Крака на оракул.

– Управляващото семейство на Шотет – поясни тя. – Земята на нашите врагове.

Шотет бяха народ, не планета-нация. Прочути със свирепата си, варварска природа. Бележеха с линии по ръцете си всеки отнет живот и обучаваха дори децата си в изкуството на войната. Живееха отвъд голямата равнина с переста трева на Тувхе, планетата на Акос и семейството му, макар че Шотет не я наричаха така, нито пък себе си – „тувхийци“. Същата переста трева дращеше по прозорците и на техния дом.

Баба му, майката на баща му, бе загинала в едно от шотетските нападения, въоръжена само с нож за хляб, по думите на баща му. Хеса още носеше белезите от жестокостта на шотетите – имената на жертвите бяха изсечени в ниски каменни стени, строшените прозорци бяха закърпени, вместо сменени, а пукнатините в тях още се виждаха.

Делеше ги само равнина от переста трева. Понякога имаше чувството, че са на един хвърлей разстояние от тях.

– Знаеше ли, че родът Ноавек е орисан? Също като теб, брат ти и сестра ти – продължи Сифа. – Някога оракулите не са виждали орис в тяхната кръв, случи се по мое време. И тогава Ноавек придобиха власт над шотетското правителство, взеха контрола и е в ръцете им до ден-днешен.

– Не знаех, че е възможно ново семейство най-неочаквано да получи орис.

– Е, тези от нас, които са надарени да виждат в бъдещето, не определяме кой ще се сдобие с орис – обясни майка му. – Виждаме бъдещето на *стотици*, възможния развой на живота им. Но ориса е нещо, случващо се на определен човек във

всеки вариант на бъдещето, което ни е отредено да видим, а това е рядкост. Самата орис определя кое ще е орисаното семейство, не обратното.

Акос никога не го беше възприемал по този начин. Хората смятаха, че оракулите раздават орис като подаръци на отбрани, важни личности, а се оказваше, че е точно обратното. Ориста беше тази, която *отрежда* важно значение на определени семейства.

– Значи си видяла ориста им. Ориста на Ноавек.

Тя кимна.

– Само на сина и дъщерята. Ризек и Сайра. Той е по-големият от двамата, момичето е на твоите години.

Беше чувал имената им и преди, заедно с разни нелепи слухове. Някои разправяха, че от устите им излизала пяна, държали очите на враговете си в буркани, а ръцете им, от китките до раменете, били изписани с черти за животите, които са отнели. Е, май последното не звучеше толкова нелепо.

– Понякога е лесно да разбереш природата на някои хора – подхвана с мек тон майка му. – Ризек и Сайра са деца на тиранин. Баща им, Лазмет, е син на жена, избила собствените си братя и сестри. Насилието се пренася от поколение на поколение. – Тя люшна глава и тялото ѝ я последва, клатейки се напред-назад. – А аз виждам всичко. Всичко.

Акос хвана ръката ѝ и я стисна.

– Съжалявам, сине – пророни тя.

Акос не знаеше дали съжалява, задето му е казала толкова много, или за нещо друго. Всъщност нямаше никакво значение.

Двамата постояха така мълчаливо, заслушани в новинарската емисия. Незнайно как най-тъмната нощ беше станала още по-тъмна.

ГЛАВА 2 АКОС

— СЛУЧИ СЕ ПОСРЕД НОЩ – КАЗА ОЗНО, ИЗДУВАЙКИ ГЪРДИ. – Имах една драскотина на коляното, която започна да ме щипе. Докато отметна завивката, вече я нямаше.

Класната стая имаше една извита стена и две прави. В центъра ѝ беше разположена голяма пещ, заредена с жар-камъни, а учителката им все крачеше около нея със скърцащите си ботуши, докато им преподаваше. Понякога Акос броеше колко кръга ще направи за един час. Винаги бяха много.

Около пещта бяха наредени метални столове със стъклени екрани пред тях, поставени косо като плот на маса. Сега всичките светеха, готови да им покажат урока за деня. Само че учителката им още я нямаше.

– Покажи ни де – подкани го Риха, една от съученичките им. Тя винаги носеше шалове, избродирани с карти на Тувхе, както подобаваше на един истински патриот, и на никого не се доверяваше лесно. Чуеше ли нечие твърдение, бърчеше нос, докато не ѝ поднесаха доказателство.

Озно извади джобно ножче и порязва палеца си. От раната шурна кръв, но макар и в другия край на стаята, Акос видя, че кожата му започва да се затваря като цип.

Всеки получаваше своята дарба от потока, навършеше ли определена възраст, когато тялото му започнеше да се изме-

ня – а ако съдеше по дребната си фигура, макар и на четиринайсет сезона, Акос нямаше скоро да се сдобие със своята. Понякога дарбите се предаваха по наследство, друг път – не. Едни бяха полезни, други – не. Тази на Озно определено беше от първите.

– Невероятно – възхити се Риха. – Нямам търпение да получа и моята. Усещал ли си каква ще е твоята, преди да се прояви?

Озно беше най-високото момче в класа им и винаги като приказваше с някого, заставаше близо до него, за да подчертае този факт. За последно говори с Акос миналия сезон, а като си тръгна, майката на Озно коментира:

– Уж е орисан, а виж какъв е дребосък.

– Добро момче е – отвърна ѝ Озно.

Но Акос не беше „добро момче“, просто всички така описваха затворените хора.

Озно праметна ръка през облегалката на стола си и отметна кичур от тъмната си коса от очите си.

– Баща ми разправя, че колкото по-добре познаваш себе си, толкова по-подготвен ще си за дарбата си.

Риха кимна утвърдително и плитката ѝ се люшна по гърба ѝ. Акос беше готов да се обзаложи, че двамата с Озно ще станат двойка до края на сезона.

В този момент екранът до вратата примигна и се изключи. Всички лампи в стаята угаснаха, изчезна и светлината от коридора, която допреди малко проникваше изпод вратата. Думите на Риха замръзнаха върху устните ѝ. Акос чу силен глас откъм коридора. И скърцането на собствения му стол, докато се избутваше назад с него.

– Кересет...! – изшушука предупредително Озно.

Акос обаче не знаеше защо се страхува да надникне в коридора. Може би се боеше, че нещо ще изскочи от мрака и ще го ухапе.

Отвори вратата, колкото тялото му да мине през пролука-та, и се показа в тесния коридор. Сградата беше кръгла, като повечето сгради в Хеса. Учителските кабинети се намираха в центъра, а класните стаи – по периферията на кръга. Разделяше ги коридорът. Без светлини беше толкова тъмно, че той виждаше единствено благодарение на аварийните фенери, горящи в оранжево на върха на всяко стълбище.

– Какво става?

Веднага разпозна гласа – Ори изникна в оранжевото сияние до източното стълбище. Пред нея стоеше леля ѝ Бадха, по-неспретната, отколкото някога я е виждал: около лицето ѝ висяха кичури коса, измъкнали се от кока ѝ, а копчетата на жилетката ѝ бяха закопчани накриво.

– В опасност си – обяви Бадха. – Време е за онова, на което съм те учила.

– *Защо?* – настоя Ори. – Идваш тук, измъкваш ме от клас, караш ме да оставя всичко и всички...

– Всички орисани са в опасност, не разбираш ли? Тук си прекалено уязвима. Трябва да се махаш.

– Ами Кересет? И те ли са застрашени?

– Не колкото теб.

Бадха сграбчи лакътя на Ори и я поведе към площадката на източното стълбище. Лицето на момичето беше в сянка и Акос не можа да види изражението ѝ. Но преди да свърне зад тъгъла, Ори обърна глава към него с разпиляна пред лицето ѝ коса, хватката на леля ѝ свличаше пуловера от рамото ѝ, разголвайки едната ѝ ключица.

Стори му се, че очите ѝ намериха неговите, ококорени и изпълнени със страх. Но не беше много сигурен. После някой извика името му.

Киси се зададе бързешком от единия учителски кабинет в центъра на сградата. Беше облечена в дебелата си сива рокля, на краката си носеше черни ботуши, а устата ѝ беше стисната.

– Ела с мен – нареди на брат си. – Викат ни в директорския кабинет. Татко пътува насам, ще го чакаме там.

– Какво... – подхвана Акос, но както често се случваше, тихият му гласец остана нечут.

– Хайде.

Киси бутна вратата, от която току-що бе излязла. Умът на Акос се луташе във всички посоки. Ори беше орисана. Всички светлини бяха угаснали. Баща им идваше да ги вземе. Ори беше в опасност. Той беше в опасност.

Киси го поведе по тъмния коридор. След това: отворена врата, запален фенер. Айджа се обърна към тях.

Директорът седеше срещу брат му. Акос не знаеше как се казва, наричаха го просто „директора“ и го виждаха само по време на изявления пред учениците или когато отиваше някъде. Акос не му обърна никакво внимание.

– Какво става? – попита той Айджа.

– Никой нищо не казва – отговори брат му, стрелвайки с поглед директора.

– Политика на училището е да оставяме подобни ситуации на преценката на родителите – заяви директорът.

Понякога съучениците им се шегуваха, че директорът имал машинни части вместо плът и ако го разпориш, ще се изсипят кабели. Поне такава впечатление създаваше, когато говори.

– И не можете да ни кажете за каква *ситуация* става дума? – попита го Айджа със същия тон, който майка им би използвала, ако беше там.

А къде е тя, между другото?, зачуди се наум Акос. Баща им идваше да ги вземе, но никой не казваше нищо за майка им.

– Айджа – обади се Киси и шепотът ѝ успокои и двама им с Акос. Понякога имаше чувството, че излива думите си в жуженето на потока в него, укротявайки духа му.

Магията ѝ подежда още малко и директорът, Айджа,

Киси и Акос се умълчаха, притаили дъх в очакване.

– Стана студено – коментира накрая Айджа.

Под вратата наистина се промъкваше течение, смразяващо глезените на Акос.

– Знам. Наложил се да прекъсна електрическото захранване – отвърна директорът. – Възнамерявам да изчакам, докато тръгнете, преди да го включа.

– Прекъснал сте захранването заради нас? Защо? – попита Киси със същия меден придумващ гласец, който използваше, когато искаше да остане до по-късно вечерта или да получи още един десерт. Върху родителите им нямаше подобен ефект, но директорът се разтопи като свещ. Акос направо очакваше да види локва восък под бюрото му.

– Само така можем да изключваме екраните при сигнал за тревога от Съвета – отвърна кротко директорът.

– Значи е имало сигнал за тревога – продължи с примамващ тон Киси.

– Да. Подаде го Председателят рано тази сутрин.

Айджа и Акос се спогледаха. Киси се усмихваше спокойно, склучила ръце върху коленете си. На тази светлина, с къдравата коса, обрамчила лицето ѝ, нямаше никакво съмнение, че е дъщеря на Осех. Баща им също можеше да получи всичко, което си поиска, с усмивки и думи, усмирявайки хора, сърца, разговори.

Тежък юмрук заблъска по вратата на кабинета и избави въсърния човек от пълно разтапяне. Акос знаеше, че е баща му, защото при последния удар дръжката на вратата падна, тъй като металната пластина, която я прикрепяше към дървото, се сцепи през средата. Беше загубил контрол над себе си и дарбата му го демонстрираше. Баща им все поправяше разни неща, но в половината случаи той самият беше причината да се случат.

– Извинете – смотолеви Осех, като влезе в стаята.

Върна валчестата дръжка на мястото ѝ и проследи пукнатината с върха на пръста си. Металът се спои и пластината стана почти като нова, макар и с леко грапав белег през средата. Майка им твърдеше, че невинаги поправя нещата безупречно и кухнята им беше пълна с доказателства – леко криви чинии, дръжки на чаши с щръкнали ръбове.

– Господин Кересет – подхвана директорът.

– Директоре, благодаря ви, че реагирате своевременно – каза баща им.

По устните му нямаше и сянка от усмивка. Сериозното му лице уплаши Акос повече от притъмнените коридори, от крещящата леля на Ори, от стиснатата уста на Киси. Баща им вечно се усмихваше дори когато ситуацията не го предполагаше. Майка им наричаше тази негова склонност най-надеждната му броня.

– Хайде, Малко дете, По-малко дете, Най-малко дете – изброи без обичайното си чувство за хумор Осех. – Да си вървим у дома.

Тримата се отпавиха към изхода на училището още щом каза „у дома“. Минаха през гардеробната и закачалките за палта, изравяйки сред еднаквите сивкави кожи онези с избродирано върху трите яки *Кересет*. В първия момент Киси и Акос объркаха своите, но бързо ги размениха – това на Акос я стягаше в ръцете, а нейното беше твърде дълго за ниския му ръст.

Семейният ховър ги чакаше пред училището с отворена врата. Беше малко по-голям от повечето, макар и също толкова тумбест, а тъмният му метален корпус беше наслоен с мръсотия. Новинарската емисия, която обикновено се носеше като низ от думи из вътрешността му, сега не беше включена. Същото важеше и за навигационния екран, така че гледаха само как Осех натиска копчета и дърпа лостове, без ховърът да им казва какво точно прави. Не си сложиха колани, на Акос

му се струваше глупаво да губят време за такива дреболии.

– Татко... – подхвана Айджа.

– Тази сутрин Съветът реши да обяви каква е ориста на надарените родове – обясни баща им. – Преди години оракулите им повериха тази информация в израз на доверие. Обикновено ориста на всеки става публично достояние чак след смъртта му, като преди това за нея знаят само той самият и семейството му, но сега... – Очите му ги обходиха един по един. – Сега ориста ви излезе наяве.

– И каква е? – попита Акос шепнешком в същия момент, в който Киси попита:

– И защо това да е опасно?

Баща им отговори на нейния въпрос.

– Не за всеки с орис е опасно. Но опасността за някои е... по-голяма.

Акос се сети как лелята на Ори я теглеше за лакътя към стълбището. *Тук си прекалено уязвима. Трябва да се махаш.*

Ори имаше орис, и то опасна. Но доколкото Акос си спомняше, фамилията Редналис не присъстваше в списъка с оригани родове. Изглежда, това не беше истинското ѝ име.

– Какви са нашите? – поинтересува се Айджа и Акос му завидя за силния, бистър глас.

Понякога, когато будуваха до по-късно от позволеното, брат му се опитваше да шепне, но не след дълго някой от родителите им идваше да им изпътка. С Акос беше точно обратното, той пазеше ревностно тайните си. Затова и още не беше казал на останалите за Ори.

Ховърът прелетя над полета от ледоцвети, които баща им поддържаше. Простираха се с километри във всяка посока, разделени от ниски телени огради: жълти завистници, бели невинности, пълзящи зелени харви, кафяви сендеси и накрая, червени тихоцвети, защитени в телена клетка с протичащ по нея поток. Преди да сложат клетката, много хора

слагаха край на живота си, хвърляйки се в полето с тивоцвети и умирайки сред ярките им венчелистчета – само за няколко секунди отровата ги приспиваше завинаги. Лека смърт, мислеше си Акос. Да се унесеш във вечен сън сред цветно поле, с бялото небе над теб.

– Ще ви кажа, когато сме в безопасност – обяви баща им с престорено ведър тон.

– Къде е мама? – попита Акос и този път Осех го чу.

– Майка ви...

Осех стисна зъби и в седалката под него се отвори голяма цепнатина като коричка на хляб, разпукващ се в печката. Той изруга и прокара ръка по нея, за да я затвори. Акос примига уплашено, като видя това. Какво го беше ядосало толкова?

– Не знам къде е майка ви – довърши баща им. – Но съм сигурен, че е добре.

– И не те е предупредила за всичко това? – попита Акос.

– Може да не е знаела – прошепна Киси.

Но всички бяха наясно, че не е така. Сифа винаги, *винаги* знаеше.

– Всичко, което майка ви прави, си има причина. Макар и понякога да не ни е ясна – обясни Осех, леко поуспокоен. – Трябва да ѝ имаме доверие дори когато ни е трудно.

Акос не беше сигурен, че баща му вярва в собствените си думи. Сякаш ги казваше само за да си напомни как стоят нещата.

Осех кацна на предната им ливада, смачквайки с ховъра туйките, прошарени с переста трева. Перестата трева зад къщата им се простираше докъдето поглед стигаше. Странни неща се случваха на хората, когато се оказваха сред нея. Чуваха шепоти или виждаха тъмни силуети сред зелените стръкове, газеха в сняг, ако се отклонят от пътеката, или ги поглъщаше земята. Страховити истории се разнасяха от уста на уста и често някой мярваше цял скелет от ховъра си. Тъй

като живееше близо до равнината с переста трева, Акос беше свикнал да не обръща внимание на лицата, които го налитаха от всички посоки, шепнейки името му. Понякога бяха достатъчно ясни, че да ги разпознае: покойни баби и дядовци, родителите му с изопачени, мъртвешки образи, негови съученици, които му се подиграваха.

Но когато слезе от ховъра и се пресегна да докосне стръковете над главата му, Акос осъзна с недоумение, че не чува гласове, нито пък вижда гротескни образи.

Спря на място и огледа високата трева за следи от обичайните халюцинации. Но нямаше нищо такова.

– Акос! – изсъска Айджа.

Странно.

Той последва брат си до входната врата. Осех я отключи и всички се скупчиха във фойето, за да съблекат палтата си. Но още щом вдиша въздуха в дома им, Акос усети, че нещо не е наред. Къщата им винаги ухаеше приятно като хляба, който баща им печеше сутрин в студените месеци, но сега миришеше на моторно масло и пот. Вътрешностите на Акос се усукаха като опънато въже.

– Татко – пророни той, докато Осех включваше лампата.

Айджа извика. Киси се задави. А Акос замръзна на място.

Във всекидневната им стояха трима мъже. Единият беше висок и слаб, вторият – още по-висок и широкоплещест, а третият – нисък и набит. И тримата носеха брони, които блесяха на жълтеникавата светлина от жар-камъните, толкова тъмни, че изглеждаха почти черни, но всъщност бяха много, много тъмносини. В юмруците си стискаха металните дръжки на мечове на потока, черните им пипала се увиваха около ръцете им от силата на потока в тях, свързвайки оръжията с ръцете им. Акос беше виждал подобни, но само у войниците, които патрулираха из Хеса. За какво им бяха нужни в дома на фермер и оракул?

Без да осъзнава, Акос знаеше истината: тези мъже бяха шотетци. Врагове на Тувхе, *техни* врагове. Хора като тях бяха отговорни за всяка запалена свещ пред паметника на загиналите в шотетското нападение. Те бяха белязали сградите на Хеса с пречупени образи, строшавайки стъклата им, бяха избили най-храбрите, най-силните, най-свирепите им воители, опечалявайки семействата им. Сред тях беше бабата на Акос, с ножа ѝ за хляб, както им разказваше баща им.

– Какво правите тук? – попита напрегнато Осех.

Всекидневната изглеждаше недокосната, възглавниците бяха все така подредени около ниската маса, пухеното одеяло беше скупчено до камината, където Киси обичаше да чете. От огъня бяха останали само мъждукащи въглени и въздухът вече изстиваше. Баща им мина пред тях, така че да ги скрие с тялото си.

– Жената я няма – обяви единият на спътниците си. – Къде ли се е дянала?

– Оракул – отвърна един от другите. – Трудни са за хващане.

– Знам, че говорите езика ни – обади се отново Осех, този път с по-твърд тон. – Престанете да бръщолевите, сякаш не ме разбирате.

Акос се намръщи. Не беше ли чул, че говорят за майка им?

– Много е опърничав този – коментира най-високият. Имаше златисти очи, забеляза Акос, досущ като разтопен метал. – Как се казваше?

– Осех – отговори най-ниският.

Цялото му лице беше осяено с белези, малки резки във всички посоки. Кожата около най-дългата, до едното му око, беше набръчкана. Името на баща им звучеше грубо в устата му.

– Осех Кересет – рече златоокият, но този път прозвуча... различно. Сякаш внезапно бе проговорил с осезаем акцент,

какъвто нямаше преди малко. Как е възможно? – Казвам се Вас Кузар.

– Знам кой си – отвърна Осех. – Не живея с глава, заровена в земята.

– Хванете го – нареди мъжът на име Вас и най-ниският се хвърли към баща им.

Киси и Акос отскочиха назад, а шотетският войник и баща им сплетоха ръце в борба. Осех стисна зъби. Огледалото във всекидневната се пръсна на парчета. После рамката на снимката от сватбения ден на родителите им върху полицата над камината се разцепи на две. Въпреки това шотетският войник успя да стисне бунтуващия се Осех в хватката си и да го отведе във всекидневната, оставяйки Айджа, Киси и Акос сами.

Най-ниският войник принуди баща им да коленичи и допря своя меч на потока до гърлото му.

– Задръж децата тук – нареди Вас на тънкия.

В този момент Акос си спомни за вратата зад тях. Хвана дръжката и я завъртя. Но докато я дръпне, някой грубо го стисна за рамото и шотетският войник го вдигна във въздуха с една ръка. Силна болка премина през рамото на Акос и той ритна крака на похитителя си. Шотетецът само се изсмя.

– Дребно тънкокожо момче – изплю войникът. – Мен ако питаш, с жалката ти раса трябва да се предадете още сега.

– Не сме жалки! – оспори Акос.

Глупаво възражение, отговор на хлапак, който не знае как да спечели спор. Но поради една или друга причина той успя да прикове всички на място. Не само мъжът, стиснал ръката му, но и Киси, Айджа и Осех. Всички впериха погледи в Акос и – *проклет да бъде*, лицето му откликна с най-неуместното изчервяване в целия му живот.

Вас Кузар се изсмя.

– Най-малкото ти дете, предполагам – обърна се той към Осех. – Знаеше ли, че говори шотетски?

– Не говоря шотетски – отвърна с тънък гласец Акос.

– Напротив, току-що го направи – отбеляза Вас. – Чудно ми е как семейство Кересет се е сдобило със син с шотетски корени?

– Акос – прошепна смаяно, почти въпросително Айджа.

– Нямам шотетски корени! – озъби се Акос и тримата войници се засмяха в един глас.

Чак тогава Акос чу уверените думи, излизащи от собствената му уста, чу насечените срички със затворени гласни. Чу шотетски, език, който никога не беше учил. Толкова различен от мелодичния тувхейски, който звучеше като вятър, улавящ полета на снежинките.

Говореше шотетски. И то не по-зле от войниците. Но как, как бе възможно да говори език, който никога не е учил?

– Къде е жена ти, Осех? – попита Вас, насочвайки вниманието си отново към баща им. Завъртя меча на потока в юмрука си и черните пипала се размърдаха върху кожата му. – Ще я попитаме лично дали е палувала с някой шотетец, или споделя превъзходната ни кръв и е решила да не те уведоми по въпроса. При всички случаи оракулът ще е наясно как така най-малкият ѝ син говори свободно езика на откровенията.

– Няма я – отсече Осех. – Както сами виждате.

– Тувхеецът се има за много хитър? – отбеляза Вас. – Аз пък смятам, че е опасно да се правиш на хитър пред враговете си.

– Несъмнено в главата ти се въртят много глупави мисли – отвърна Осех и някак успя да изгледа отвисоко Вас, въпреки че беше принуден да коленичи против волята си. – Слуга на Ноавек. Ти си като мръсотията под ноктите ми.

Вас заби юмрук в лицето му с такава сила, че баща им се стовари настрани. Айджа извика и се хвърли към него, но войникът, стиснал ръката на Акос, го възпря. Вече държеше и двамата братя, без дори да се напруга, макар че Айджа, на-

вършил шестнайсет сезона, беше почти с ръста на възрастен мъж.

Ниската маса във всекидневната се сцели през средата, от край до край, и двете половини паднаха в противоположни посоки. Всички дреболии върху повърхността ѝ – стара чаша, книга, няколко парчета дърво, които баща им си беше приготвил за резбоване, се разпиляха по пода.

– На твое място – рече гърлено Вас – бих овладял дарбата си, Осех.

Осех долепи длан до лицето си за миг, после стрелна ръка и сграбчи китката на ниския, белязан шотетец от едната му страна и я усука толкова силно, че охлаби хватката му. Без да губи време, баща им грабна дръжката на меча на потока и я изтръгна от юмрука му, обръщайки оръжието към собственика му, и повдигна вежди.

– Давай, убий го – подкани го Вас. – Има още десетки като него, но синовете ти са ограничен брой.

Устната на Осех беше подута и кървеше, но той облиза кръвта с върха на езика си и надникна през рамо към Вас.

– Не знам къде е жена ми – повтори той. – Трябваше да проверите в храма. Точно тук няма да дойде, ако ви е усетила.

Вас погледна с усмивка меча в ръката му.

– Няма значение – каза на шотетски, надничайки към войника, който държеше Акос с едната си ръка, а с другата притискаше Айджа към стената. – Наш приоритет е детето.

– Знаем кой е най-малкият – отвърна войникът на същия език и отново дръпна Акос за ръката. – Но кой от другите двама е роден втори?

– Татко – извика отчаяно Акос. – Искат да знаят кой е По-малкото дете. Кой от двамата е роден преди мен...

Войникът пусна Акос, но само за да го зашлеви с опакото на ръката си по едната скула. Акос залитна и се блъсна в стената, Киси простена, приведе се над него и замилва с пръсти

лицето му.

Осех извика през зъби и скочи в атака, забивайки отнетия меч на потока дълбоко в тялото на Вас, право през бронята.

Вас дори не трепна. Просто се усмихна злобно, хвана дръжката на меча и го изтръгна от плътта си. От раната шурна кръв и попи в тъмните му панталони.

– Знаеш името ми, но не и каква дарба притежавам? – учуди се кротко Вас. – За твоє сведение, не усещам болка.

Той отново сграбчи лакътя на Осех, издърпа ръката му към себе си и заби острието в меката ѝ част, разсичайки плътта надолу, докато баща им не застана така, както Акос никога не го беше чувал преди. Кръв оплиска пода. Айджа изкрещя отново и се загърчи в хватката на войника, а Киси изкриви лице, без да издаде нито звук.

Акос не можеше да стои безучастно. Скочи на крака, колкото и да го болеше скулата, въпреки че не беше в състояние да направи нищо.

– Айджа – каза тихо. – Бягай.

И се хвърли върху Вас, решен да зарови пръсти в раната му, дълбаейки все по-дълбоко и по-дълбоко, докато не стигне костите му, сърцето му.

Борба, крясъци, вопли. Всички ужасни звуци се сляха в ушите на Акос. И той заблъска безполезно бронята, покриваща ребрата на Вас. Ударите накараха ръката му да запулсира от болка. Белязаният войник дойде и го хвърли на пода като чувал с брашно. После стъпи с ботуш върху лицето му и го натисна. Акос усещаше стърженето на песъчинки по кожата си.

– Татко! – изкрещя Айджа. – Татко!

Акос не можеше да помръдне главата си, но като вдигна очи, видя баща си на земята между стената и вратата. Лакътят му беше извит назад под странен ъгъл, а около главата му като ореол се разливаше кръв. Киси коленичи до Осех и треперещите ѝ ръце закръжаха над раната в гърлото му. Вас

стоеше над нея с окървавен нож.

Акос се вцепени.

– Остави го да стане, Сузао – нареди Вас.

Сузао, войникът, който беше стъпил върху лицето му, махна крака си и го вдигна от земята. Акос не можеше да откъсне очи от тялото на баща си, от гърлото му, чиято кожа се беше разцепила като масата във всекидневната, от огромната локва кръв около него – *как бе възможно човек да има толкова много кръв в тялото си?* – и тъмния ѝ, оранжево-червеникаво-кафяв цвят.

Вас още държеше окървавения нож. Ръцете му бяха мокри.

– Готови ли сме, Калмев? – попита високият шотетец.

Той изръмжа в отговор. Беше сложил метална скоба около китките на Айджа. Ако брат му преди се съпротивляваше, то силите му се бяха изчерпали и сега се вираше безизразно в баща им, проснат на пода във всекидневната им.

– Благодаря, че ми отговори кой от тези двамата търсим – каза Вас на Акос. – Май и двамата ще дойдете с нас заради ориста си.

Сузао и Вас обградиха Акос и го блъснаха напред. Той им се изплъзна в последния момент, падна на колене до баща си и докосна лицето му. Осех беше топъл и лепкав на допир. Очите му още бяха отворени, но животът ги напускаше с всяка изминала секунда като вода, изтичаща през канала. Те се преместиха към Айджа, тласкан навън от шотетските войници.

– Ще го върна у дома – обеща Акос, разтърсвайки леко баща си, за да го погледне. – Кълна се.

Акос не беше до баща си, когато животът най-накрая го напусна. Беше сред перестата трева, в ръцете на врага.